

Ik heb een Schnauzer

'Hoe moet dat met haar?'

'Ach mevrouw Goense, dat komt vanzelf goed.'

'Ja, dat zal wel maar niet vanzelf, morgen komt ze van school af en dan?'

Ze hadden mij niet binnen horen komen.

Zo stijf als een plank stond ik in de gang.

Daar was het weer.

Zoals zo vaak.

Mijn moeder was 46 toen ik geboren ben.

Een nakomer.

Waar ze niet blij mee was.

Ik heb een jonge oudere broer van 84.

En een jong ouder zusje van 79.

Ik ben nu 66.

En begin weer te leven.

Mijn broer zat al in dienst toen mijn moeder zwanger was van mij.

En mijn zus 14, net van school, moest thuis blijven om voor mij te zorgen.

Mijn vader was een schat, hij was herenkapper, had een eigen salon en werkte hard.

En hij zou eindelijk een pup krijgen!

'Ja,' zei mijn moeder.

'Over vier en een halve maand.'

De pup is er nooit gekomen.

Een tamme parkiet later wel.

Mijn moeder was blij dat ik een meid was, hoefde niet te leren, trouwde toch.

Ik stond nog stijf in de gang.

Langzaam kwam ik in beweging, ik wilde niet huilen.

De buurvrouw die zeer regelmatig bij mijn vader en moeder kwam draaide zich om.

'Heee Joske, we hebben het net over jou.'

'O?'

'Ja, wat ga je doen als je van school af bent, weet je nog niet hé?'

'Er is sinds vorige week een hartstikke mooie Drogist in de Wouwsestraat gekomen.'

Maar dat durf je toch niet hé?'

Zonder iets te zeggen draaide ik me om.

Niet durven?

9 mei was ik 15 jaar geworden, nu was het 22 juni.

In mijn rode plooirok, witte sokjes in mijn schoenen stapte ik op mijn fiets.

Niet durven.

Ik had de winkel al gauw gevonden en het zag er super uit!

Ik stapte naar binnen.

Een mooie vrouw met schouderlang blond haar stond zwaar zwanger te zijn in een leuke roze jurk.

'Kan ik je misschien helpen,' vroeg ze vriendelijk.

'Ik zou hier graag komen werken.'

Het kwam er niet zo vlot uit zoals ik het nu schrijf.

'De baas is er niet, kom morgen maar even terug, kan dat?'

'Jjjjaa hoor.'

Hij stond achter de toonbank toen ik 23 juni binnen stapte.

Ik ging mee het kantoor in en na 5 minuten had ik een baan.

Ik kon de andere dag beginnen.

Mijn moeder zei weinig, alleen dit: 'denkeraan dat je aangenomen bent voor de winkel en niet om te poetsen!'

Zaterdagochtend 24 juni stapte ik "mijn" winkel binnen.

Mevrouw was om vijf uur 's morgens bevallen van een zoon.

Zijn naam was Max en ik mocht eerst boven komen kijken.

Ik was nog niet echt in de winkel geweest en had nog geen kennis kunnen maken met degene die mijn collega's zouden worden.

'Mooie zoon hé' zei mijn nieuwe baas.

'Zou je even de bovenverdieping kunnen stofzuigen.'

Ik klapte dicht; maar ik moest denken aan wat mijn moeder had gezegd.

Als ik aan het gezicht van mijn moeder dacht!

'Dddd dat mmmag ik niet mmmmmeneer van mijn moeder.

Ik ben aangenomen voor de winkel.'

'Ja, dat is waar, kom maar mee naar beneden.'

Naar de mooie vrouw in bed durfde ik niet te kijken.

Ik werd voorgesteld aan Dini en Jannie, ze zouden me alles leren.

Maar eerst koffie.

En daar was KNATSCH.

Ze hadden een hond!!!

Weliswaar had Knatsch zijn moeder even niet gekeken toen ze gedekt werd, maar toch...Knatsch was een Schnauzer!!!

Ik was gek op hem!

En hij op mij.

Het was Liefde op het eerst gezicht.

We gingen samen bijvullen.

'S morgens na het zemen van de toonbanken, dat was de eerst taak, pakte ik de grote mand.

In de keuken was niet zo veel te doen; chefarine, aspro, witte kruis poeders, kon je niet lekker mee mikken.

Het tweede magazijn ging al beter.

Badschuim en talkpoeder, bussen deodorant, daar kon niet veel kwaad mee.

Maar het grote magazijn!!!

Dat was het!

Daar lagen de luiers, maandverband, pakken watten en nog meer waar je mee kon smijten!

Ik stond aan de achterkant van het magazijn, ik had Knatsch geleerd bij de ingang te blijven staan.

Tot ik gooide!!!

Knatsch ving!!!

Hapte alles uit de lucht.

De vakken met die dingen waren nog nooit zo goed en vaak bijgevuld.

Als het koffietijd was, zaten Jannie en Dini op een krukje achter in de winkel.

Knatsch en ik op het afstapje naar de winkel.

Knatsch kreeg ook koffie.

Ik had een schoteltje voor hem, een klein beetje suiker en melk, een scheut koffie.

Alles werd opgelebert.

Samen hadden we 7 maanden dikke pret.

Dini trouwde en werd zwanger.

In die tijd moest je dan stoppen met werken.

En er was al sprake van geweest.

Knatsch gaf haren af bij de baby.

Knatsch was vies.
Knatsch stonk als het geregend had.
Knatsch moest weg.
Dini moest stoppen.
Knatsch moest weg.
Dini heeft Knatsch mee genomen.
Ik wist hij krijgt een heel goed thuis.
Maar...mijn verdriet was onbeschrijfelijk.
En zeker een half jaar werd er gevraagd:
'Zijn de luiers op?'
'Zijn er geen watten meer.?'
'Waar is al het maandverband.?'
'Is er nog...'
Vaak waren de vakken leeg.
Net als mijn hart.
Daarom is deze voor KNATSCH, hij is nooit vergeten.
Ook daarom is mijn Réfa zo belangrijk voor mij.
Ze herinnerd me aan een heel fijn stukje jeugd!

Liefs, José

